

ŞİİR DİLİ VE BİR ÇÖZÜMLEME ÖRNEĞİ: TANPINAR, “NE İÇİNDEYİM ZAMANIN”¹

Ece KORKUT*

Özet: Bu makalede, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın “Ne İçindeyim Zamanın” adlı şiiri, dilbilimsel yöntemle çözümlenmiştir. Anlatım, anlam ve sözcelem dikkate alınarak, bu şiirde /ben/, /zaman/ ve /uzam/ arasındaki ilişkiler, eşdeğerlik, dönüşüm, yananlam, duygu değeri ve metin içi tutarlılık açısından irdelenmiştir.

Anahtar sözcükler: Tanpınar, şiirsellik, şiir göstergebilimi.

Abstract: In this article, a poem of Ahmet Hamdi Tanpınar, “Ne İçindeyim Zamanın” has been analyzed from a linguistic perspective. Considering the concepts such as “expression”, “meaning” and “enunciation”, in this poem, the relationships among //, /time/ and /space/ have been explained in terms of equivalence, transformation, connotation, affective value and coherence.

Key words: Ahmet Hamdi Tanpınar, poetics, poetic semiotics.

Giriş

Şiir, biçimsel ve anlatımsal nitelikleri nedeniyle çoğu kez yazınsal anlatım türleri arasında ayrı bir yere konur. Yazınsal niteliği ağır bassa da, şiirin sözsözsel olmayan ve imge temelli başka sanatlarla da bağlantısı olduğu kabul edilir. Öncelikle yinelemeli, tartımlı (ritimli) ve kesintili anlatım biçimiyle düzyazı türlerinden uzaklaşır. Geleneksel roman ve öykü türlerinde birbirini izleyen olay ve durumların yerini şiirde imgeler alır. Asıl malzemesi dil olan şiirde, dilsel birimler beklenmedik ilişkilerle birbiri yanında yer alarak somut ve kimi zaman garip,

¹ Bu makale, 22.3.2002 tarihinde Hacettepe Üniversitesi'nde düzenlenen 1.Ankara Uluslararası Şiir Buluşması'nda sunulan bildiriden yararlanılarak hazırlanmıştır.

* Doç. Dr., Hacettepe Üniversitesi.

şşırtıcı imgeler oluştururlar. Şşir ayrıca, örtük anlatımın ve anlamsal sapmalara dayanan çeşitli söz sanatlarının en yoğun olarak yer aldığı, biçimin anlamdan önce geldiğı, estetik işlevin iletişim işlevine baskın olduğı bir yazın türüdür. Bu bakımdan, genel olarak şşirin belli bir yaratıcı öznenen çıkıp, okuyanda / dinleyende öncelikle etki yaratmayı amaçlayan bir etki-söz olduğı ileri sürülebilir. İyi işlenmiş ve iyi kurulmuş bir şşirde belli bir düzen içinde yinelenen sesler, heceler, sözcükler ya da dizeler öncelikle oluşturdukları ses uyumuyla dinleyeni etkiler. Anlam etkisi ise ikinci sırada yer alır ve ancak birkaç okumadan sonra ses ve anlam uyumu bütünleşerek güzelduyusal (estetik) etkiyi tamamlar.

Kimi dillerde kimi sözcüklerin diğerlerinden daha şşirsel olduğı düşünülürse de, şşirsellik tek tek sözcüklerin içinde değildir, çünkü aynı sözcükler gündelik dilde kullanıldıklarında, burada iletişim ve anlam öncelikli olduğundan, sessel şşirsellikleri fark edilmez, hatta sıkça kullanılan en ezgisel sözcükler bile hep aynı bağlamlarda ve yapılarda kullanılmaktan eskiyip gözden düşebilirler; dolayısıyla şşirsellik esas olarak sözcüklerin bir araya gelişlerinden, art arda ve alt alta diziliş biçimlerinden doğar. Bu yapı, gündelik dil kullanımından farklı olarak, özgün bir etki oluşturmak için her defasında, her şşirde yeniden yaratılmak zorundadır. Nitekim Batı dillerinde "metin" anlamındaki "texte" (Fr.) sözcüğü Yunanca (*textus*) "dokumak" kökünden gelirken, "şşir" anlamındaki "poésie" (Fr.) (Yunanca *poiēsis*, Latince *poesis*) ise "yaratmak" köküne bağlı bir sözcüktür.

Şşir incelemeleri, dilbilimin doğduğı 20. yüzyıla gelinceye dek çoğı zaman izlek açısından, imge yaratmada kullanılan söz sanatları açısından ve şşairin özyaşamöyküsü, yapıtları, değışik dönemler ve başka şşairlerle etkileşimleri açısından karşılaştırma yöntemiyle yetinmiştir. Yapısalcı dilbilim (Fr. linguistique structuraliste), biçimcilik (Fr. formalisme), biçembilim (Fr. stylistique), işlevselcilik (Fr. fonctionnalisme), sözcelem-edimbilim (Fr. énonciation-pragmatique), göstergebilim (Fr. sémiotique) ve söylem çözümlemesinin (Fr. analyse de discours) dil olgusuna, yaşayan dillere, başta sözel olmak üzere iletişim biçimlerine ışık tutacak kavramları geliştirmesiyle, değışik türden söylemler yeni yöntemlerle değılendirilmeye başlanmıştır. Çağdaş şşir incelemelerinde, bir şşir öncelikle kendi içinde var olduğı saptanan değıerleri ortaya çıkarmak amacıyla ele alınır; o şşirin dışında kalan bilgi ve değıerlerden yalnızca gerektiğinde ve yardımcı araçlar olarak

yararlanılır. Genel dilbilimin (Saussure) temel kavramlarıyla dile ilişkin, göstergebilimin (Greimas ve diğ.: 1972) katkısıyla sözün anlam yaratma biçimine ilişkin, sözcelem kuramlarıyla (Benveniste: 1974) ise sözcenin oluşum koşullarına ilişkin çözümlenmelere başvurulur. Dilin şiirsel kullanımına açıklık getiren Roman Jakobson'un (1963: 209-248) iletişim şemasında şiirsel işlev, vurgunun iletinin kendi üzerinde, başka bir deyişle içerik ve/veya göndergeden önce göstergenin üzerinde toplanması şeklinde açıklanır. Bu bakımdan şiirsel dil, dilin özel bir işlev ve amaçla kullanılması anlamına gelir.

Şiir göstergebiliminde şiir, sessel, sözdizimsel, sözcüksel, anlamsal düzeyler gibi çeşitli düzeylerde ele alınır. Bu düzeyler ayrı ayrı incelenirken düzeyler arasında anlamlı bağlar ve tutarlılıklar aranır. Ayrıca yüzey yapıdaki belirtiler ile derin yapıdaki oluşumlar arasındaki bağlar araştırılır. Yalnızca bir düzeyiyle güçlü olan, örneğin sessel veya sözdizimsel düzeyi ile öne çıkan, ama anlamsal düzeyi diğer düzeylerle bağdaşmayan bir şiirde dilin asıl işlevi olan anlam oluşturma ve iletme işlevi ve alıcının alımlama çabası göz ardı edilmiş demektir. Ters durumda, yani yalnızca anlama bağlı kalıp biçimi önemsemeyen şiirlerde ise güzelduyusal etki azalır ya da yok olur ve şiirsel söylem bir düzyazı anlatısına dönüşür.

Şiir göstergebiliminin temel amacı, şiirlerde anlatım ve içerik düzeyleri arasındaki eşdeğerliği ortaya çıkarmaya çalışmaktır. Bu anlamda, dildeki gösteren ile gösterilen arasındaki nedensizlik ilişkisi şiirde nedenli ve simgesel bir ilişkiye dönüşebilir. Roman Jakobson'un (*ibid*) kuramına göre, şiirde hem dizisel (Fr. paradigmatic), yani dikey eksende sözcük seçerken, hem de dizimsel (Fr. syntagmatic), yani yatay olarak gelişen sözdizimsel düzeyde sapmalar söz konusudur. Ölçünlü dilin gerektirdiği kurallar ve toplumsal uzlaşımlar, şiir dilinde şairin kişisel yönelimlerine göre yeniden oluşturulabilir.

Buna bağlı olarak, şiir yazmak ve şiir okumak, sözlü ve yazılı iletişimde gösterilen alışılmış davranışların dışında yer alan edimlerdir. Bir şiir okuyucusu, şairin sözcelem durumu, yani belli bir sözü üretme durumu ile anlamlı bağlar kurmak zorundadır. Sözcelem durumunun sözceye nasıl yansıdığını keşfetmek için, sözcede yer alan tüm dilsel verileri anlamlandırarak varsayım ve değerlendirmelere girişmesi ve kendi gözlemlerini ve dünya deneyimini de katarak sözcenin anlamını bütünlemesi ve çoğaltması gerekir. Söz sanatlarına çokça başvuru olan bir yazın türü

olduğundan, bir şiir metnini okuyan kişinin sözcükler arasında dikey ve yatay okumalar yapması kaçınılmazdır.

1. Bir çözümleme :

Şiir dili ve şiir metni konusundaki bu kısa girişte sözü edilen özelliklerden bir kısmını, Tanpınar'ın tanınmış bir şiiri üzerinde somutlaştırmaya çalışalım. Biçim açısından okuyanda hemen belli bir etki yaratan, anlamı ise ilk okumalarda pek kapalı ve karmaşık görünmeyen bu şiirin yüzey ve derin yapısında yer alan kimi bağlantılara ancak ayrıntılı bir çözümlemeyle ulaşılabilir. Anlatım (biçim bağlantıları) ve anlam (içerik bağlantıları) düzeylerinde ele alacağımız bu şiir çözümlemesinde yalnızca belli başlı özelliklere değineceğimizden, tümü kapsayıcı bir çözümleme olmayacaktır.

NE İÇİNDEYİM ZAMANIN

- (1) Ne içindeyim zamanın,
- (2) Ne de büsbütün dışında;
- (3) Yekpâre, geniş bir ânın
- (4) Parçalanmaz akışında.

- (5) Bir garip rüyâ rengiyle
- (6) Uyuşmuş gibi her şekil,
- (7) Rüzgârda uçan tüy bile
- (8) Benim kadar hafif değil.

- (9) Başım sükûtu öğüten
- (10) Uçsuz, bucaksız değirmen;
- (11) İçim muradına ermiş
- (12) Abasız, postsuz bir derviş;

- (13) Kökü bende bir sarmaşık
- (14) Olmuş dünya sezmekteyim,
- (15) Mavi, masmavi bir ışık
- (16) Ortasında yüzmekteyim.

Ahmet Hamdi TANPINAR

1.1. Anlatımsal düzey [Biçim ve ses düzeyi; sözcük ilişkileri (yinelemeler)] :

Üç boşlukla birbirinden ayrılmış dört dördlükten oluşan, 16 dize ve 55 sözcükle yazılmış bu şiirde yalnızca üç dördlük sonunda nokta yer alıyorsa da, dilbilgisel olarak üç cümleden söz etmek olası değildir. Eksilteli anlatımlar göz önüne alındığında 8 kadar şiirsel cümle ya da sözce oluşur.

Bir şiirde en çok aranan özellik olarak ritim, bu şiirde ses yinelenmesiyle elde edilmiş. Ünlü yinelemesi (Fr. assonance) açısından, en çok kullanılan /a/ sesinin (29 kez), ardından yine çok sık kullanılan /e/ ve /i/ seslerinin (26 şar kez), /ı/ sesinin (14 kez) ve /ü/ sesinin (11 kez) şiir içindeki dönüşümlü dağılımı şiire ritim kazandırmış. Bu beş ünlü, dört dördlükte şu kullanım sıklığıyla yer alıyor :

	/a/	/e/	/ı/	/i/	/ü/	
1. dördlük	x 9	x 7	x 6	x 5	x 3	30
2. dördlük	x 6	x 7	ø	x 10	x 3	26
3. dördlük	x 6	x 5	x 4	x 5	x 2	22
4. dördlük	x 8	x 7	x 4	x 6	x 3	28
Toplam	29	26	14	26	11	

Bu sıralamadan, 2. dördlükteki küçük bir farklılık dışında, dört dördlüğün de benzer bir ünlü yapısına sahip olduğu ([a-e-i-i-ü]; [i-e-a-ü]; [a-e-i-i-ü]; [a-e-i-i-ü]), ayrıca 1. ve 4. dördlüğün, ortada kalan dördlükleri çevreleyecek şekilde, neredeyse bütünüyle aynı yapıda [/e/ (x7), /ü/ (x3); /a/ (x9-8), /ı/ (x6-4), /i/ (x5-6)] olduğu anlaşılıyor.

Ünsüz yinelenmesine (Fr. allitération) bakıldığında en çok kullanılan ünsüzler şunlardır: /n/ (x21); /m/ (x19); /d/ (x14); /ş/ ve /k/ (x12); /y/ (x10); /z/ (x9). Bu 7 ünsüzün şiirde şu sıklıkla dizildiğini görüyoruz:

	/z/	/m/	/n/	/k/	/ş/	/d/	/y/	
1. dörtlük	x 2	x 3	x 12	x 2	x 3	x 5	x 2	29
2. dörtlük	x 1	x 2	x 3	x 2	x 3	x 3	x 4	18
3. dörtlük	x 4	x 5	x 3	x 2	x 3	x 3	ø	20
4. dörtlük	x 2	x 9	x 3	x 6	x 3	x 3	x 4	30
<i>Toplam</i>	9	19	21	12	12	14	10	

Bu sıralama, 7 ünsüzün hemen her dörtlükte belli sıklıklarla yer aldığını ve iç dönüşümler sayesinde bir ritm duygusu uyandırdığını gösteriyor. Ayrıca, ünlü yinelemesinde 1. ve 4. dörtlüklerdeki büyük benzeşiklik, ünsüz yinelemesinde, bu kez ortada yer alan 2. ve 3. dörtlükler [/n/ (x3), /k/ (x2), /ş/ (x3), /d/ (x3)] arasında gözlemleniyor.

Bunun yanında, en sık kullanılan 5 ünlü (a, e, i, ı, ü,) ve 7 ünsüzün (n, m, d, ş, k, y, z) bir araya gelmesiyle şiirin ana izleklerini oluşturan "zaman" (ve "an"), "akış", "düş" ve "dünya" sözcükleri açıkça beliriyor.

Diğer taraftan, ritm olgusu, her dizenin 8 heceden oluşan ölçüsüyle, düzenli (çapraz) uyak yapısıyla da pekişiyor. Yine dikkat çeken bir özellik ise, 1. ve 4. dizelerin zengin uyak düzeniyle, ortadaki 2. ve 3. dizeleri yukarıdan ve aşağıdan sarmasıdır:

1. dörtlük : a-b-a-b (dizeler sonunda 4 er sesbirim yineleniyor)
2. dörtlük : c-d-c-d (dizeler sonunda 2 şer sesbirim yineleniyor)
3. dörtlük : e-f-e-f (dizeler sonunda 2 şer sesbirim yineleniyor)
4. dörtlük : g-h-g-h (dizeler sonunda 3 er ve 9 ar sesbirim yineleniyor)

Şiirde sesbirimlerin yinelenmesinden oluşan uyaklar dışında, bütünüyle yinelenen hiçbir sözcük (gösterge) ya da dize (nakarat) bulunmuyor. Buna karşılık, gösterilen, yani içerik yineleniyor ve *anlam alanı* olarak bir tutarlılık oluşuyor :

²"zamanın (d.1) - ânın" (d. 3) ; "rüya (d. 5) - uyuşmuş (d. 6)" ; "rüzgâr (d. 7) - uçan (d. 7)" ; "uçan (d. 7) - tüy (d. 7) - hafif (d. 8)" ; "öğüten (d. 9) - değirmen (d.10)" ; "akışında (d.4) - yüzmekteyim" (d.16). Şiirin son sözcüğü olan "yüzmekteyim", 4. dizedeki ("ânın") "akışında" ile (su gibi akan) "zaman"da ve "ışık"ta gerçekleşiyor.

1.2. Anlam ve sözcelem düzeyi :

Her dilsel anlatımda olduğu gibi, şiirde de öncelikle sözcelem durumunu oluşturan /ben/, /şimdi/ ve /burada/ değişkenlerini gözden geçirmek gerekir. Tanpınar'ın şiirindeki konuşan özne, zaman ve uzamla birlikte oluşuyor. Bu nedenle her üç öğeyi bir arada ve birbiriyle ilintili olarak ele almamız gerekiyor.

Bu üçlü ilişkinin biçimsel ya da yapısal açıdan da anlamı desteklediği görülüyor. Şöyle ki, dört dördlükten ilki /zaman/, sonuncusu /uzam/ ile ilintili iken, iç bölümde kalan 2. ve 3. dördlük /ben/ ile ilintilidir. Bu da /ben/in bir yandan zaman, diğer yandan uzam ile kuşatılmış, belki de sıkıştırılmış (ikisinin arasında kalmış) olduğunu gösteriyor. Anlam düzeyinde ortaya çıkan bu durum, ses yinelemelerini ele aldığımız bir önceki bölümde de hem ünlü, hem ünsüz dağılışında ve sıralamasında, hem de uyakların düzenlenişinde aynı şekilde saptanmıştı.

1. dördlük : /ZAMAN/

2. dördlük : /BEN/

3. dördlük : /BEN/

4. dördlük : /DÜNYA/

Konuşan özne /ben/, iyelik ve çekim ekleriyle metnin yüzeyinde yer almakla birlikte, alıcı /sen/e ilişkin bir göstergeye rastlanmıyor. /Ben/in içinde bulunduğu durumun öncelikle "zaman" ile sıkı sıkıya bağlı olduğu anlaşılıyor. Şiirin söylendiği an, gerçek ile rüya arasında, özel bir an olarak beliriyor. Sözcelem zamanı ile sözce zamanı arasında bir ayırım ya da uzaklık yokmuş izlenimi veriliyor. Şiirde somut

² "-": metin yüzeyinde yer alan birimler; /-/: kavramlar; "kt": karşıt.

zaman / soyut zaman *karşıtlığı*, nesnel zaman / öznel zaman *karşıtlığı*yla bütünleniyor ve şiir öznel zaman üzerine kuruluyor; ayrıca bu öznel zaman somut ve gerçeğe aykırı bir şekilde betimleniyor: "Yekpâre, geniş bir ânın / Parçalanmaz akışında" (d. 3, 4).

/Ben/in tek bir âna özgü ve bu ânın özelliğinden kaynaklanan, belki de bir tek kez yaşanmış ruh durumu şiirselleşirken karşımıza çeşitli *imgeler* çıkıyor: "değirmen", "derviş" ve "sarmaşık" imgeleri şairin kurduğu eşdeğerliklerle şu şekilde oluşuyor :

"başım" = /ben/ = "değirmen" ("sükûtu öğüten" → esenli)

"içim" = /ben/ = "derviş" ("muradına ermiş" → esenli)

"sarmaşık" = /ben/ = "dünya" (belirgin bir duygu değeri yok; ne esenli ne esensiz)

Bu üç eşdeğerlikten ilk ikisinde, öznenin tümünün yerini alan "baş" ve "iç" kullanımıyla düzdeğişmeden (Fr. *métonymie*), sonuncusunda ise, özne "ben" ile "sarmaşık" arasındaki benzeşme ve yerine geçme ilişkisinden dolayı eğretilmeden (Fr. *métaphore*) yararlanılmış.

3. ve 4. dörtlüklerde /ben/in içinde bulunduğu zaman ve ona bağlı olarak ruh durumu, belli belirsiz uzamlarla özdeşleşip somutlaşıyor. Ancak bir anlık (fakat "yekpare" ve "geniş" bir anlık) ruh durumu somutlaşırken, uzamlar soyut ve belirsiz bir hal alıyor. Burada şiirsel gerçeklik, evrensel gerçeklikle karşıtlık ilişkisi içine giriyor: Evrensel gerçeklikte "zaman" soyut, "uzam" somut iken, şiirsel gerçeklikte bunun aksine, "zaman" somut, "uzam" soyut olarak yer alıyor.

Evrensel gerçeklik	kt	Şiirsel gerçeklik
/zaman/ - soyut	→	/zaman/ - somut
/uzam/ - somut	→	/uzam/ - soyut (düşsel)

Yekpâre ve geniş, dolayısıyla somut bir ânın içindeki /ben/den doğan bir sarmaşık imgesi tüm dünyayı temsil ediyor ve /ben/ masmavi bir ışık içinde yüzüyor. Çoğu kültürde /huzur; deniz; gök; sonsuzluk.../ gibi yananlamları olan "mavi" bir yandan dünyanın, diğer yandan su gibi akıp giden zamanın simgesi oluyor. Öznel bir zaman parçası içinde öznel bir dünya imgesi, akıp giden su gibi, /ben/in her yanını kuşatıp onunla bütünleşiyor.

Bu şiirde "zaman" insanı içine alan veya dışında bırakan; belirleyici; insanı kuşatan ve akışkan bir göndergeye dönüşmüş. Bu belirimiyle bir kavram (soyut) olmaktan çok, somutlaşmış bir uzamı çağrıştırıyor. "Zaman", "dünya" ve insan /su/ imgesi içinde birleşiyor.

Diğer yandan, şiirdeki engin uzam "dünya" sözcüğü ile somutlaşıyor. Ancak burada, konuşan öznenin duyumsadığı şekle ve renge bürünmüş, öznel bir evren söz konusu. Zaman gibi, ışık gibi insanı kuşatıyor, çevreliyor; tıpkı dünyayı simgeleyen "sarmaşık" gibi, /ben/den doğuyor, /ben/in her yanını sarıyor. İnsan zamanın, dünyanın ve ışığın içinde "yüzüyor". Ancak burada esenlik duygusu yaratan şey, öznenin bir düş dünyasında olmasına karşın, kendini büsbütün kaybetmemiş olması (ne tam olarak kendinde, ne de büsbütün kendi dışında; gerçekliğin hem dışında hem içinde); bir huzur ırmağına dönüşen, kendi yarattığı bir dünyada (ya da rüya-dünyada) ilerlemesi. Buna bağlı olarak, şiirin bütünü bir vazgeçmeyi, hareketsiz bir teslim oluşu değil, kendi yarattığı bir imge-dünya içinde var olmayı sürdürüşü anlatıyor.

Sonuç

Diyebiliriz ki, şiirin bütünü garip, ama esenlikli bir duygu değeri taşıyor. Gerçek ve somut zaman ve uzam duygusunu yitirir gibi olan, bir tür uyuşma içindeki /ben/ şiirde huzurlu bir an yaşıyor ve yaşatıyor. Aklı, beyni temsil eden başı sükûtu öğütürken, içi, yani ruhu, duyguları, maddi bir dünyadan nasibini almadan muradına ermiş bir dervişin mutluluğunu yaşıyor.

Bu şiir de, pek çok şiir gibi okuyucuya bir duygu aktarırken onu etkilemeyi başarıyor. Bir öznenin kendi deneyimiyle ulaştığı özel bir ânın yarattığı öznel bir dünyayı ve bu dünya içindeki yerini, öznel imgelerle betimliyor. Bu şiirde, zihinsel

bir etkinlik olan "sezmek" ve zihinsel-şiiirsel bir etkinlik olan "sükûtu öğütme" yanında, tek fiziksel etkinlik "yüzmek" edimi. "Yüzmek" de (su gibi akan) zaman ve (masmavi bir) ışık içinde gerçekleşiyor. Ancak bu tek fiziksel edime karşın, yazan öznenin etkin durumda olduğu gözleniyor. Nereye gittiğini bilmese de yüzüyor, ama zihinsel etkinlikler sayesinde, kapılıp gitmiyor. Özne sarhoşluk durumuna yakın olsa da, akli durmadan çalışan ve sükûtu öğütüp üreten konumuyla yaşadığı öznel ânı yakalama çabası içinde, dolayısıyla etkin bir durumda betimleniyor.

Bu kısa çözümlemenin sonucu olarak, bu şiirde:

- karşıtlıklardan çok eşdeğerlik ve dönüşüm ilişkilerinden yararlanıldığı ;
- eylemden çok durumların betimlendiği ve yer yer eksiltili bir anlatım yeğlendiği ;
- özellikle ses düzeni ve imgelerle etki oluşturulduğu ;
- sözcükler arasında düzdeğişmece, eğretilme, yananlam ve çağrışım ilişkileri kurulduğu ;
- anlam alanlarıyla bir bütünlük ve metin içi tutarlılık sağlandığı ;
- anlatım düzeyi ile anlam düzeyi arasında şaşırtıcı bir denge ve koşutluk kurulduğu ;
- şiirin genel olarak esenlikli bir duygu değeri taşıdığı görülüyor.

Dolayısıyla Tanpınar'ın dört dörtlükten oluşan bu şiirinin kurgu, imge, anlatım ve anlam açısından hem tutarlı, hem özgün, hem de etkileyici bir şiir (belki de "dört dörtlük" bir şiir) olduğunu söylemek dayanaksız bir değerlendirme olmayacaktır.

Kaynaklar

- BENVENISTE, Émile, (1974), *Problèmes de linguistique générale*, 2. Paris: Gallimard, coll. Tel.
- GREIMAS, Algirdas-Julien, (1972), (dirigé par -) *Essais de sémiotique poétique*, Paris: Librairie Larousse.
- JAKOBSON, Roman, (1963), *Essais de linguistique générale*, Paris: Les éditions de minuit, coll. Arguments.
- TANPINAR, Ahmet Hamdi, (2000), *Şiirler*, 2. baskı, İstanbul: YKY.